

Nguyễn Xuân Ba – Lớp 12/1

NHÀ NGHỀ

Đầu hè, mặt trời đã lên cao thì khi còn sáng sớm, đã xuống sâu trong những hàng cây vàng. Những hàng cây và những mặt trời vàng và cây. Những hàng cây và những mặt trời vàng, xe qua hàng lá, chầm chầm những cánh phượng đỏ thắm trong hàng cây, hòa vào những giọt sương mai, nhuộm màu cánh kiều.

Tôi có một sở thích kỳ lạ, ngắm nhìn. Bụi trời xanh biếc và những đám mây trắng mang lại trong lòng tôi những cảm xúc khó tả. Tôi ngồi trên thảm trải cỏ cao lúp, để những đóa vào mắt, nóng ran cảm giác tôi trông thật thích.

- Trả sách cho Hiên ! Hay làm! Mai một có sách hay cho tôi mượn nghe! Nhà trao mượn sách cho tôi.

- Mai một có học chung nhà đâu mà cho mượn!

- Nhà, cụ thể cặp rồi!

Nhà làm gì, ngắm nhìn tôi, để mắt lên đón những tia nắng theo dõi bạn kỳ lạ của tôi.

- Tình yêu là thật, Hiên nhé?

- Sao nhà, làm suy nghĩ gì à?

- À không. Tôi chỉ buồn cho chàng trai trong mượn sách. Sao cụ để những theo đuổi mãi một người mà đánh rơi cả tuổi trẻ tôi đi?

Tôi thôi dài, không đáp.

- Tôi thấy Hiên giống chàng trai yêu quá!

Giới thiệu, tôi ngạc nhiên. Em nói về mình:

- Hiện có thích một người nào chưa?

Tôi đã thích ai chưa? Có lẽ chưa và cũng có lẽ rồi. Hình như đó chỉ là những xúc cảm thoáng qua. Chẳng hẳn tôi thích ai. Tôi biết tôi thích Nhã có đúng không?

Thanh Nhã là cô bạn thiêu u tôi của tôi, người mang niềm vui cho tôi những xao xuyến, và hân hoan. Nhã có khuôn mặt thanh mảnh, đôi mắt to, đen và trong veo, tóc ngang vai, dày và mềm. Em hay cười, trong veo như tuấn mĩ mỹ. Nhã rất xinh. Luôn luôn trong mắt tôi, em thanh tú trong tà áo dài, như nhàng, ngọt ngào như tia nắng sáng dịu dàng, cao vút trên bầu trời xanh thẳm, không hề vẩn. Một hôm nào, ánh nắng đã va vào tim tôi?

“Em mang niềm vui và hình ảnh là niềm vui

Cháy sâu trong lòng và rồi cháy trong tôi”

- Hiện, sao bạn thân mến? Vào lớp thôi, đừng đánh rầy!

Nhã và tôi cùng tuấn, cùng lớp, cùng sống trong thị trấn thanh xuân. Tôi thích em, em không biết. Em vẫn hồn nhiên, vô tư vui bao nhiêu. Còn tôi, luôn có gì đó trái tim mình đứng sau sự vô tâm, lạnh tránh. Tôi thích ngắm em từ xa, dù là từ phía sau. Tôi vui mừng khi được em trò chuyện, rồi vui buồn khi em vui đi cùng đám bạn, biết tôi mắt mình cô đơn trong ... lớp. Tôi tiếc khi thấy em nói chuyện cùng lũ con trai, rồi thấy người giởn đó vào những quây quẩn xuồng bàn. Đau buồn cả niềm tay và đau cả đầu đó trong lòng ngực. Tôi thích ngắm em cười và cũng sợ em khóc. Như đứa trẻ thích kem ngọt và sợ thuở của mình, tôi sợ những gì tôi nói ra khiến bạn bè tôi cười. Chúng làm tôi mất lòng, đau đớn và đau đớn. Những lúc ấy, tôi luôn cố xuýt xoa xin lỗi em, đừng mắt em không còn hoe đỏ. Tình yêu sao lại kỳ lạ quá. Tôi khi ấy và mãi sau này vẫn không thể nào lý giải được.

- Hiên ơi, cho tui biết có chuyện gì của Hiên đi!

- Bác sĩ.

- Vậy Hiên đến thi Y học?

- Ờ, nguyên nhân được đưa của tui là Đột biến Y di truyền Huân. Hy vọng là sẽ được!

- Chúc chọn rồi. Hiên giỏi thế cơ mà! Hiên chắc có được thi khoa thôi, Hiên nhé!

Mắt em sáng lên, hướng cái nhìn đầy khám phá về phía tôi. Trong khoảnh khắc ấy, mũi tôi cao lên và vai tôi rung ra vài tiếng.

- Nhã sẽ làm cô giáo!

Em quay quýt, môi mím chặt, đôi mắt long lanh nhìn về xa xăm. Tôi thấy trong đôi mắt ấy, em hiện lên trên bức giêng, trong tà áo dài, chắc em hạnh phúc lắm. Tự nhiên tôi cười.

- Nhã mặc áo dài xinh lắm!

Nó ngớ ngác: - Hiên nói tui gì cơ?

- À thì, tui biết Nhã làm cô giáo tuy nhiên. Rồi có đến khi thêm ông thầy nào đó làm chuyện không?

- Tui không lấy chồng thầy giáo đâu, hờ!

- Sao quí quý tui thế?

- Thì Hiền nghĩ đi, hai vợ chồng đều là giáo viên, rồi khai giảng ai đưa con đến trường, đúng hông?

Tôi cười vì suy nghĩ già dặn đầy tính trêu con của em...

- Lo xa!

- Thì Hiền có thích lấy vợ là giáo viên không?

Tôi đứng mất, hai tai nóng ran, đều thoáng nghĩ về hình ảnh trên bìa tạp chí của Nhã.

- Nhã nói gì....Ha, mà a rồi! Vô lý phải mau!

Tôi đứng dè dặt, cố tránh đôi mắt của Nhã. Em chờ thật dài, tiếng thở nhẹ lờn trong âm điệu của con mèo.

Mà kéo dài, ngừng trứ, đầy ngừng ra xa, khuất sau những đám mây xám xịt. Tôi không thích mèo. Hết mèo rồi vì xu hướng đi t, vì tan khi nhìn tôi mà tưởng ngừng đến những người mong manh, vô vọng, như chính bản thân mình. Tôi luôn là kẻ nhút nhát, chán chường. Đi về Nhã, tôi chỉ biết lờn ng thối m đi ch. Tôi đi ch trong vô vọng, thối thối. Tình cảm của tôi cứ lờn dần lên, như không khí thì phồng quí bóng bay, tôi sợ mình sợ vì tan mất. Tôi luôn dành cho Nhã một sự trân trọng, yêu thương ngừng đến day dứt. Những cũng chỉ có vậy, không gì hơn. Tôi không muốn Nhã biết

tình cảm của mình. Tôi sợ tình cảm ấy sẽ ràng buộc Nhã vào sợi dây mà em không muốn. Tôi hiểu cảm giác con chim non bắt nhốt trong lồng sắt, bắt ríi cò bắt u trỉ. Thế lồng sắt ấy, tôi không muốn gắn vào cuộc đời em. Em là tia nắng rực rỡ, còn tôi chỉ là gì ngoài giọt sương trên cuống lá. Nắng lên, sương cũng tan mất.

Mà vẫn ríi hoài không dứt. Trong cảm nhận ấy, Liêm xuất hiện như tia sét cắt qua đời Nhã và của nát trái tim tôi.

Liêm học lớp bên, đời trai, thông minh và tài năng. Nó hát hay, nháy giỡn, thắm chí ăn nói có duyên khiến ai cũng mê tít. Vì vậy mà vẻ trẻ trung vài tháng, ai cũng biết đến cái tên Liêm, Liêm “đào hoa”. Nhà nó thành phố mới chuyển về, được tiếng khá giả. Nó xuất hiện trong lớp tôi, với hoa và quà, như con ong mật đi tìm nhụy. Lớp tôi nhũn nhặn, lóm hóm, lóm sọc. Như ng đâu đến thay, đích đến của Liêm đúng là góc phòng, nơi bàn Nhã. Đám đông kéo tới, reo hò, hào hứng nhìn sự kiện có mặt không hai. Tôi choàng dậy, lòng ngổ ngổ trong cơn nhấc nhấc. Liêm nói gì với Nhã, tôi nghe không rõ. Bởi tiếng ồn ào, tiếng reo hò hay bởi chính con tim tôi đang thời thóp? Tôi cố cười, vẻ tay rập theo sự phẫn khích của căn phòng. Ríi lòng tôi bắt đầu ra khỏi lớp, đến ngồi trên bậc thềm như mọi khi, nhưng nắng đã tắt và Nhã cũng không còn bên tôi. Trong khoảnh khắc ấy, lòng tôi như đã cháy rụi.

“Nắng em. Lòng tôi

Thieu đất. Cháy rụi”

Ra với tôi chen chúc đứng chờ mua tan. Mắt không khí ngột ngạt và lãnh lẽo. Đuôi tôi ríi búi và tim tôi như thắt lại, tiếng còi. Tôi không giận, không trách ai cả. Lòng tôi chôn vùi đau đớn. Ngày có nắng, tôi không giận, giận mà a ríi, tôi biết trách ai đây? Giá như Liêm là một tên xấu xa, một kẻ phẫn nộ trong đời tôi và Nhã là đứa con gái xấu xí, ngu ngốc thì chắc lòng tôi sẽ phẫn nộ nào đâu. Nhưng biết làm sao, Liêm là một chàng trai tốt, hơn tôi cả ngàn phần. Còn Nhã? Ngu ngốc. Ngu ngốc. Chắc mình tôi gieo nên những hy vọng rồi tự mình đau khổ. Ấu cũng chắc là do chính mình thôi.

- Hiên, mày biết tin gì chưa, con Nhã....

Thơ ng Nhân ở đâu lao tị.

- Biết rồi! – Tôi th dài.

- Biết gì mà biết, tao th y lúc này mà ch y ra ngoài mà. Nhìn m t mây kia, đau v i ch kh !

- Ch sao, th ng này!

- Con Nhã không nh n quà c a th ng Liêm, nó không ch u.

- Cái gì? Sao tao không biết?

- Đó, v y mà b o biết rồi. Con Nhã ch cu i đ u c m n, nó b o nó thích m t ng i tên Ng n. Mà quái l , c tr ng này tao có biết th ng nào tên Ng n đâu. L lũng!

Tôi gi t mình, bàng hoàng nh có lu ng đ n ch y qua ng i. Tôi v i l c trong c p, l i ra cu n sách mà tôi cho Nhã m n. “M c bi c”. Tôi l t v i. Gi a nh ng trang sách đã ng màu, tay tôi đ ng l i t i m t trang đ c g p c n th n. Trong sách y, m t tôi đ ng l i n i nh ng dòng ch đ c g ch đ d i chân:

“Có m t m t tr i

Trong ng c em

M i ngày

Em mới đi mai lên

Lòng anh buồn y

Từng ng từng ng

Không phải hoa qu

Và n hững đ

Lại lên nhà, tìm tôi như chết sống. Đi đâu ngu ngốc hơn cả đến phòng là đến phòng làm việc.
Ngu ngốc, tôi rửa sạch mình bằng những tờ giấy xâu xa như t. Sao tôi không nhìn ra tình cảm của
Nhã? Chính thái độ thờ ơ đến đến đến, chính cái vẻ bề ngoài mà tôi tạo ra đã khiến tôi đánh mất
Nhã, đánh mất đi ánh sáng đời mình.

Không, tôi là Hiên, không phải là Nguyễn. Tôi muốn nói hết tất cả lòng mình, mất lòng và mãi mãi.
Tôi lao đi trong cơn mưa, cố tìm em sau cơn mưa nắng gắt.

- Hiên!

- Tôi không thấy Nhã, nhưng em lại nhìn thấy tôi. Em đưa ô che đầu tôi, đôi mắt vẫn còn
hoè hoè đỏ. Tôi thấy hồn hờn, đứng nhấc lên thì em đưa tay lên che miệng tôi. Nhưng ngón tay
ấm áp đặt lên khuôn mặt tôi để m cảm thấy tôi, em khẽ hỏi:

- Hiên đừng quên sách rời à?

Tôi khờ gờ t đờ u. Nhà m m c o i, đờ a ánh m t trong tr o nhìn tôi:

- N u, n u Nhà b n vi c không th đờ a con đ n tr o ng ngày khai gi ng. Hiên có bu n không khi làm đờ u y m t mình?

Tôi ch mu n c o i cho suy nghĩ tr con c a Nhã. Nh ng tr c ánh m t c a em, tôi mím ch t môi. Nu t “c” m t cái, nh nu t trôi th ngu ng c trong lòng mình, tôi n m l y tay em:

- Hiên s h nh phúc l m khi đờ a con mình đ n tr o ng, không ch ngày khai gi ng đâu....

M a đ n tan, không khí trong lành h n sau khi đ c g t s ch. Sau nh ng đám mây đã v t ki t n c, m t tr i l ra, t a n ng ng t ngào, thanh tú. N ng đ o ch i trên hàng cây, r nhau xen qua k lá. Trong s y, có h t n ng nào đã đờ u xu ng n i đây, len vào con tim tu i 18 c a tôi.

Th t ng t ngào!